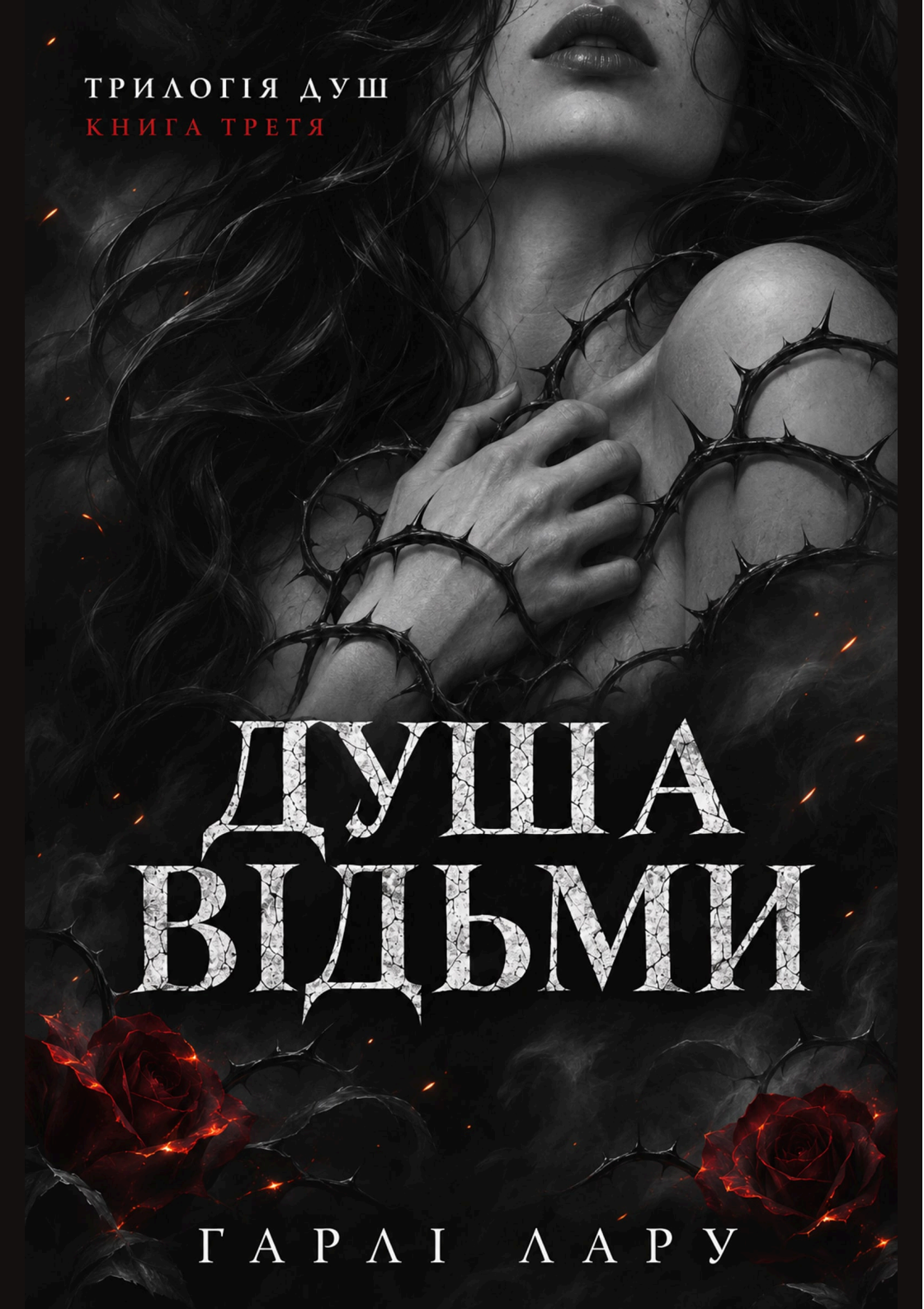

ТРИЛОГІЯ ДУШ
КНИГА ТРЕТЯ
ДУША ВІДЬМИ
ГАРЛІ ЛАРУ

ГАРЛІ ЛАРУ

Душа відьми

Soul of a Witch

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Soul of a Witch, Harley Laroux.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

Каллум

Пекло, 2000 років тому

Один смертний якось сказав мені: «Лише мертві бачили кінець війни». Але мені, безмежному, судилося побачити все. Кожну велику битву, кожен розпалений конфлікт. Падіння кожного королівства на Землі, на Небесах чи в Пеклі. Нескінченне вбивство життів у машині кровопролиття, що безугавно мелить.

Прокляття безсмертного.

Я брався за зброю, я бачив руйнування величних міст і смерті незліченних, а проте жив далі. Пекло було володінням безсмертних, але навіть нас можна було згасити.

Так багатьох із нас уже було втрачено.

Тихо шурхнула пола мого намету, коли її відсунули. То була моя заступниця, Кімаріс.

— Повернувся розвідник, мій володарю.

— *Один* розвідник? — Я обернувся. — Ми посилали трьох.

— Так, *дуксе*. Повернувся лише один. — Її голос не видав болю в золотих очах.

Поля вкрилися попелом. Міста лежали в руїнах. Юних зметено. А ми все одно жили далі. Безмежні.

Я не пригадував, коли востаннє оплакував когось. Не було часу на церемонії, якими ми проводжали мертвих. Ми не мо-

гли святкувати свободу їхніх істот і не могли змиритися з жахом їхньої долі.

Померти від руки Бога означало назавжди стати Його власністю. Твоя сутність, висмоктана в Його єство, а жалюгідні муки твоєї безсмертної істоти живлять Його ненаситну силу. Жах понад слова, понад усе, що могли б уявити навіть ми, демони.

— Скільки в нас часу? — спитав я.

— До світанку вони будуть тут.

Тоді битимемося вночі. Ми були останньою лінією, останнім захистом перед містом Данталіон. Якщо Високе Місто впаде, Пекло більше не буде нашим. Воно стане царством богів.

— Каллуме... — Вона вагалася, дивлячись на траву, але бачачи щось зовсім інше. Щось таке, від чого її губа скривилася, коли вона промовила: — З ними Жнеці.

Гострі холодні пальці страху стислися на моїх грудях. Але обличчя моє лишалося цілком порожнім. Я уявив себе тесаним каменем, нерухомим, незмінним. Нескореним.

— Хочу, щоб кожен воїн був готовий. Обійди табір, нехай протверезіють. Нам ніколи панькатися з їхніми втіхами.

— Слухаюсь, *дуксе*. — Кімаріс повернулася йти, але лишалося ще одне.

— Розвідник, — сказав я. — Він у доброму стані? Здатен іти в дорогу? — Вона кивнула. — Відведи його вбік і добери ще двох. Нехай тримаються подалі від бою. Якщо лінія прорветься, вони мають повернутися в Данталіон і подати звістку. Трохи часу на втечу краще, ніж ніякого.

Кімаріс виглядала приголомшеною.

— Високе Місто ніколи не падало, — різко сказала вона. — Ніколи.

— Гординя змушує нас думати, що ми недосяжні. Але боги наступають. Ми остання лінія. Данталіон не впаде, поки я живий. — Я крокував по намету, клацаючи пальцями. — Скажи їм, Кімаріс, але нехай ніхто більше не знає. Розмова має лишитися таємною.

Над обрієм розросталася велетенська біла імла, перекочуючись до нас широкими рівнинами. Усередині спалахувала блискавка, на мить виявляючи велетенські обриси звірів, що просувалися.

Позаду мене вдалині мерехтіло в темряві Високе Місто, його вогні сягали далеко в небеса. Мені бракувало його тепла, його звивистих вулиць, сяйливих оніксових веж його цитаделі. Але я відкинув ці почуття, примусив своє серце затвердіти.

Якби я завагався, якби дозволив собі прагнути чогось, крім кровопролиття, Данталіон було б узято.

Пекельна армія зібралася в мене за спиною, демони юні й старі. Над головою громадилися темні хмари, затуляючи нічне небо й срібне світло двох місяців.

— Ось і дощ, — сказала Кімаріс, коли почали падати важкі краплі. Вона прошепотіла: — Як гадаєш, скільки їх?

Ми дивилися на імлу, що наближалася. На такій відстані вона була ледь видна, але я чув крики всередині. Агонійні, замучені крики всіх істот, яких поглинули боги. Смертних чи безсмертних, байдуже. Їхні душі були замкнені у вічній муці для богів, створінь, що ростуть і годуються стражданням. Їхні тіла були величезні й вічно мінливі.

Перед ними, наче великі чорні тіні, летіли Жнеці. Прикрашені кістками, зі світними кількома очима під саванами. Їхні вигуки пронизували ніч, тваринні й голодні. З ними змішувалося виття створінь Елд, дрібніших звірів, що повзли на п'ятах у своїх володарів, шкірячи зуби.

— Байдуже, скільки, — сказав я. — Ми не зупинимося, доки не лишиться жодного.

Повернувшись спиною до імли, що насувалася, я став обличчям до своїх воїнів. Ікла нетерпляче клацали, звук клацання зубів був нашим бойовим кличем. Багато демонів нагострили пазурі або насадили на пальці металеві шпори. Дехто тримав велетенську зброю з ефіру, металу чи каменю, і лезо мерехтіло в ночі.

Дивлячись на них, із вогнями Високого Міста, що сяяли в них за спинами, я бачив кінець цієї війни.

Чи доживу я до нього, я не знав. Але кінець настав.

— Пекельники! — Мій голос розкотився рівниною, достатньо гучний, щоб сягнути навіть найдальшого ряду демонів. — Дехто з вас живе стільки ж, скільки я. Ви бачили, як змінюється світ, бачили, як приходять війни й падають міста. Але дехто з вас бачить війну вперше. Ви бачили, як гинуть друзі й коханці, бачили, як кров заливає вулиці наших міст.

Вони відгукнулися криком, скандуючи: «Вшануй мертвих! Вшануй мертвих!»

Коли я востаннє бачив похоронне багаття? Коли востаннє нам вистачило миру, щоб відпустити попіл рідних за вітром?

Дивлячись на них, я бачив страх, бачив лють. Надії я не бачив. Я бачив сотні істот, що готувалися вмирати.

Розпростивши плечі, я сказав:

— Данталіон покладається на нас, і ми не дозволимо йому впасти! Я бачив вас, я бився поруч із вами. — Я ходив уздовж їхнього ряду, зустрічаючи їхні погляди, торкаючись їхніх плечей. Даючи зрозуміти, що в них є ватажок, який не боїться. — Я бачив, як ви вирвали серця в богів, залиті кров'ю Елд! Я бачив вашу лютість! Сьогодні ми йдемо в бій з іменами загиблих

на губах. Вшануй мертвих! Але не забувайте живих. Не забувайте життя тих, хто поруч, і тих, хто позаду. Вшануйте їх!

Загуркотіла зброя, рядами прокотилося виття. Піднявши руку, я провів лезом по долоні, і кров потекла по зап'ястку. Багато воїнів наслідували мене, бо жоден демон не хотів дати ворогові втіху пролити першу кров.

— Ми побачимо, як сонце сходить над їхніми трупами! — крикнув я. — Ці поля буде нагодовано їхньою кров'ю! Бо жодне створіння, жоден Бог не відбере Пекло в його справжніх господарів!

Какофонія їхніх криків і виття була оглушливою, вона заглушала навіть жахливі крики наших ворогів. Простягнувши крила до неба, я дивився, як вони наближаються. Біла імла випустила до нас довгі щупальця, і крик став гучнішим. У темряві ворушилися велетенські істоти.

— Смерть кличе! — крикнув я. — Але сьогодні ви не відгукнетеся! Сьогодні ви б'єтеся, а смерть живиться вашими ворогами! Пекло наше! — Я вдарив клинки один об один із тріском, наче грім, змахнув крилами й злетів у повітря. Перші щупальця імли торкнулися мого обличчя, холодні як лід, несучи з собою шепіт агонії.

Я вишкірив зуби. Наді мною нависла велетенська постать.

— Смерть кличе, — пробурмотів я. — Смерть кличе.

Я підняв зброю й став лицем до богів.

Сонце палило, криваво-червоний жовток у блідому сірому небі, а я йшов серед полів мертвих.

Повітря просякло запахом спаленої плоті й тліну. Трупи вкривали краєвид, а калюжі крові просочувалися в землю. Мертві боги лежали розкидані полем, їхні велетенські тіла танули грудами тремтячого м'яса, оточені гронами фосфоричних грибів. Жнеці, що вмирали, зі зруйнованими крилами й

поламаними тілами ревли мені прокляття, коли я проходив повз.

Навколо лежали тіла моїх одноплемінників. Демони, яких я знав, із якими бився пліч-о-пліч. Демони, яких я кохав, які носили мій метал у пірсингу, що його я власноруч їм поставив.

Одного за одним, знаходячи їх, я виймав метал, який вони мені подарували. Прикраси, що пронизували мої вуха, губи й брови, всипані блискучими самоцвітами, я виривав. Я не відчував болю. Фізичний біль був ніщо порівняно з цим.

Одне крило волочилося за мною, коли я став навколішки перед іншим тілом. Воно було пропороте, але обличчя я знав. Райкер. У губі лишився мій метал, і я пригадав, як радісно було, коли я його подарував. Ми цілу ніч тонули в екстазі, а вранці вставали, щоб воювати ще один день.

Якщо щоб урятувати Пекло, потрібна була така ціна, то, може, мені й не варто було його рятувати.

Я заплющив широко розкриті скляні очі. Потім проковтнув біль, проковтнув цілком, дозволив йому лягти вузлом агонії в грудях. Я не зупинюся, доки не побачу їх усіх. Кожного. Я не допущу, щоб бодай один мій воїн пішов у Порожнечу за Межею невідзначеним.

Крізь димну завісу я бачив Високе Місто. Його шпилі й блискучі вежі з оніксу та смарагду пронизували небо, наче ікла звіра. Величезна цитадель Люцифера панувала над усім, а найвища з її веж ховалася в хмарах.

Вони назвуть мене героєм. Будуть бенкети, розпуста, оргії. Лікери литимуться днями. Майбутнє Пекла забезпечене, війну виграно.

Люцифер дарує мені свою милість. Він відзначить мене, як я так довго прагнув. Моє піднесення буде завершене.

Архідемон.

Королівської крові.

Шанований.

Я не хотів нічого з цього.

Відвернувшись від міста, за яке загинуло стільки душ, я поплентався далі. У голові лунав голос, що вигукував моє ім'я нескінченним відлунням. Крики моїх воїнів застрягли в моєму власному розумі.

Крізь вихор диму попереду з'явилася постать.

То була жінка. Не демон, не звір. Смертна жінка з довгим білявим волоссям, мокрим і брудним. Вона була в чоботах і штанах, але крій її одягу не нагадував нічого, що я бачив на Землі чи в Пеклі. Голова її була схилена, плечі згорблені, а рукою вона тиснула на бік.

Я втягнув повітря.

Кров, солодка, як цукор, весняні ягоди й мед, нектар на язиці...

Вона була відьмою.

Відьми шукали демонів з однією метою: щоб контролювати нас. Вони змусили б нас скоритися своїй волі, якби змогли дізнатися наше справжнє ім'я.

Щось у цій відьмі було знайоме. Наче обличчя старого друга, викривлене часом. Але це було неможливо. Я не водив компанії з відьмами.

Тоді вона підняла голову й глянула на мене. Її очі іскрилися, наче сапфіри, яскраві й прекрасні серед такого жаху. Ми дивилися одне на одного мовчки через відкрите поле, а її запах линув до мене, наче п'янкі парфуми.

П'янкий, нездоланний, найспокусливіша амброзія.

Потім вона заговорила, і весь мій світ змінився.

— Каллум... будь ласка... допоможи мені...

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/soul-of-a-witch/